

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **J. S.**

zastoupená Mgr. Boženou Rochfalušiovou, advokátkou
sídlem Revoluční 764/17, 110 00 Praha 1

proti
žalované:

Česká lékárnická komora
sídlem Rozárčina 1422/9, 140 00 Praha 4
zastoupena Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem
sídlem Korunní 2569/108a, 101 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí čestné rady žalované ze dne 23. 3. 2021, č. j. 862/ČR/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 23. 3. 2021, č. j. 862/ČR/2021, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám právní zástupkyně žalované – advokátky Mgr. Boženy Rochfalušiové – do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí čestné rady žalované ze dne 23. 3. 2021, č. j. 862/ČR/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou

z disciplinárního deliktu „*spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených zejména v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory a v bodě 12) Etického kodexu České lékárnické komory.*“ Zároveň jí bylo uloženo disciplinární opatření podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o komorách“) a § 16 odst. 3 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory (dále jen „organizační řád“), a to pokuta ve výši 5 000 Kč. Deliktního jednání se žalobkyně dopustila tím, že „*jako odborný zástupce provozovatele lékárny Dr. Max LÉKÁRNA, H., O., společnosti ČESKÁ LÉKÁRNA HOLDING, a.s., IČ: 28511298, se sídlem Nové sady 996/25, Staré Brno, 602 00 Brno, jako poskytovatele zdravotních služeb, připustila výkon povolání lékárníka Z. K., bytem L., přinejmenším od 01.06.2020 do 06.07.2020, v předmětné lékárně, aniž by tato osoba byla členem České lékárnické komory.*“

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Revizní komise žalované podala dne 27. 10. 2020 návrh na zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Disciplinární obvinění bylo vzneseno dne 9. 2. 2021.
4. Před vydáním rozhodnutí žalobkyně uvedla, že Z. K. chybně vyplnila žádost o přijetí za člena České lékárnické komory (dále jen „žádost“). Uvedla v ní totiž datum nástupu do pracovního poměru v lékárně (na pozici administrativního pracovníka), nikoliv však datum nástupu na pozici „lékárníka asistenta“, kam byla zařazena až dodatkem k pracovní smlouvě dne 7. 7. 2020, přičemž si sama zřejmě neuvědomila důležitost rozlišení nástupů na obě pozice. Při výkonu práce administrativního pracovníka byl vždy přítomen zkušený lékárník, který Z. K. nedovolil manipulovat s léčivý. Ta se kromě administrativy (odvádění tržby na lékárně, fakturace, návštěva banky, pošty a další pomocné práce) zatím seznamovala s provozem lékárny, interními směrnici a postupy, bezpečností a ochranou zdraví při práci a podobně. Vzhledem k těmto opatřením nemohlo dojít k negativním dopadům na zdraví či život pacientů lékárny. Ke dni nástupu na pozici „lékárník asistent“ pak už Z. K. byla členkou komory. K prokázání svých tvrzení zaslala žalobkyně žalované kopii „*správné pracovní smlouvy na pozici administrativního pracovníka*“ ze dne 15. 4. 2020, platnou od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020, a dodatek k pracovní smlouvě ze dne 7. 7. 2020, kterým mělo dojít k zařazení žalobkyně na pozici lékárníka asistenta.
5. Napadené rozhodnutí bylo přijato na jednání čestné rady žalované dne 23. 3. 2021.
6. Čestná rada žalované v napadeném rozhodnutí vyšla především ze skutečnosti, že Z. K. podala žádost o přijetí za člena České lékárnické komory až dne 30. 6. 2020. V žádosti navíc pod nadpisem „Pracoviště“ uvedla „Pracovní zařazení: lékárník asistent“ a „Datum vzniku pracovního poměru v lékárně: 1. 6. 2020“. Z toho čestná rada žalované dovodila, že pracovní poměr Z. K. na pozici „lékárník asistent“ vznikl již dne 1. 6. 2020. Členkou žalované se však Z. K. stala až dne 7. 7. 2020.
7. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí porušila žalobkyně povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony [§ 9 odst. 2 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a) zákona o komorách a § 7 odst. 1 písm. a) organizačního řádu], přičemž tato povinnost zahrnuje i povinnost odborného zástupce provozovatele lékárny zajistit, aby absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v dané lékárně, byl členem žalované v souladu s § 3 odst. 3 zákona o komorách. Jde o základní povinnost každého, kdo chce odborně vést lékárnu výkonem soukromé lékařské praxe nebo jako odborný zástupce provozovatele lékárny. Žalovaná totiž nemůže uplatňovat svou pravomoc (evidenční, dohled nad poskytováním lékařských služeb, dohled nad odborností a podobně) nad osobou, která není jejím členem a na kterou se navíc nevztahují stavovské předpisy.

8. Čestná rada žalované v napadeném rozhodnutí zdůraznila specifickou povahu farmaceutického povolání, jehož neodborný výkon může mít zásadní vliv na zdraví či život pacientů. Závažnost provinění spatřuje v tom, že žalobkyně v předmětné době vykonávala funkci odborného zástupce provozovatele lékárny a sama tak měla být garantem řádného provozu lékárny v souladu s předpisy. Přesto žalobkyně připustila výkon farmaceutického povolání Z. K. bez členství v žalované po delší dobu.
9. K tvrzením žalobkyně čestná rada žalované uvedla, že pracovní pozice Z. K. v doložené pracovní smlouvě nesla označení „Administrativní pracovník – LA“ s tím, že žalobkyně nedoložila, co bylo skutečnou náplní práce Z. K. Označení „LA“ však ve farmacii obvykle označuje „lékárníka asistenta“ a žalobkyně nijak nevysvětlila, co zkratka v případě Z. K. znamená. Pokud Z. K. vykonávala skutečně pouze administrativní práce, pak *„není logické, že by Z. K. v uvedené žádosti (dle tvrzení disciplinárně obviněné omylem) vyplnila datum vzniku pracovního poměru 01.06.2020 na pozici „lékárník asistent“;*“ a to tím spíše, že dodatek k pracovní smlouvě na pozici „lékárník asistent“ je datován až k 7. 7. 2020, tedy až po podání žádosti. Rozdíl v obou pozicích a důvod jejich rozlišení musel být Z. K. předem znám, musel s ní být projednán v rámci sjednávání pracovní smlouvy a jejího dodatku. Nevěrohodnost tvrzení žalobkyně podle napadeného rozhodnutí stvrzoval i fakt, že Dohoda o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování ze dne 7. 7. 2020 připojené k dodatku k pracovní smlouvě je v čl. 1 odst. 1 uvedeno, že zaměstnanec pracuje na pozici „Lékárník/lékárnice asistent/ka na základě pracovní smlouvy ze dne 15. 4. 2020“, tedy není zde vůbec zohledněno uzavření dodatku. K nevěrohodnosti přispívá i to, že sama žalobkyně ve svém vyjádření hovořila o „správné“ pracovní smlouvě, což vyvolává pochybnost o tom, zda existuje, respektive existovala pouze jedna pracovní smlouva, případně kdy došlo k vytvoření „správné“ pracovní smlouvy. Oproti žalobkyni přitom Z. K. neměla motivaci uvádět v žádosti nepravdivé údaje.
10. Podle napadeného rozhodnutí tak žalobkyně porušila jednu ze svých základních povinností, tedy zajistit výkon povolání lékárníka osobou, která je členem žalované. Za dostatečné disciplinární opatření za takové provinění čestná rada žalované považovala uložení pokuty při dolní hranici sazby, když zohlednila, že porušení povinnosti trvalo delší dobu, neboť žalovaná měla členství Z. K. ověřit nejpozději již při jejím nástupu k výkonu činnosti lékárníka a neumožnit jí výkon činnosti lékárníka až do doby, než se stala členem žalované. Čestná rada žalované zohlednila také to, že žalobkyně nebyla dosud disciplinárně trestána. Pokuta ve výši 5 000 Kč tak pro žalobkyni měla být *„dostatečným ponaučením, aby si své povinnosti lékárníka, příp. odborného zástupce provozovatele lékárny napříště plnila řádně a včas a v souladu s platnými právními a stavovskými předpisy.“* Rovněž vzhledem k předpokládanému nadprůměrnému výdělků žalobkyně nepovažovala čestná rada žalované výši pokuty za nepřiměřenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Dále čestná rada žalované shledala splnění podmínek dle § 20 in fine disciplinárního řádu, neboť žalobkyně „porušení povinnosti upřímně litovala, projevila účinnou snahu po nápravě a (...) lze důvodně očekávat, že výkonem uloženého disciplinárního opatření bude dosaženo nápravy disciplinárně odsouzené, a bude možné ji nadále považovat za bezúhonnou ve smyslu § 3 odst. 3 písm. b) Licenčního řádu České lékařnické komory“. Proto zároveň vyslovila, že včasným zaplacením pokuty bude žalobkyně považována za bezúhonnou.

II. Obsah žaloby

12. Podle žalobkyně nemůže být skutek, jak byl vymezen v napadeném rozhodnutí, disciplinárním deliktem. Povinnosti odborného zástupce v lékárenství jsou konkrétněji vymezeny jen v § 14 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), nikoliv v zákoně o komorách, na který se žalovaná odvolává. Z daného ustanovení však žalobkyni neplyne konkrétní povinnost bránit či nepřipustit výkon povolání lékárníka osobě, která nebyla v danou chvíli členem komory. Takové možnosti žalobkyně ani nemá, není zaměstnavatelem, tedy nepřijímala Z. K. do pracovního poměru, neuzavírala s ní dohodu o hmotné odpovědnosti, nemůže ji ani propustit, ani stanovovat či kontrolovat podmínky pro přijetí do zaměstnání (např. prokázání se členstvím v profesní komoře). Z § 14 zákona o zdravotních službách podle žalobkyně dokonce nevyplývá ani obecná povinnost odborného zástupce dohlížet na dodržování právních předpisů při každodenním provozu lékárny, ani povinnost být přítomen v lékárně. Jeho povinností je toliko metodické vedení a nastavení potřebných preventivních a kontrolních mechanismů, nikoliv každodenní dohled (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 10 Ad 16/2016 – 60, a Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 4 As 57/2020 – 49 v bodech 40 – 45). Za porušení povinností odborného zástupce naplňující skutkovou podstatu disciplinárního deliktu tak nelze považovat jednotlivá pochybení jiných osob nebo lékárníků při běžném provozu lékárny, nýbrž závažné nedostatky v odborném vedení. Povinnost být členem profesní komory je přitom v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách konstruována jako povinnost toho, kdo chce vykonávat povolání lékárníka, nikoliv jeho spolupracovníků.
13. Z citované judikatury (rozsudků 10 Ad 16/2016 – 60 a 4 As 57/2020 – 49) vyplývá, že odpovědnost odborného zástupce dle zákona o zdravotních službách není odpovědností objektivní. Ze skutečností, ze kterých vychází napadené rozhodnutí, nelze dovodit zavinění navrhovatelky, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti.
14. Žalobkyně je přesvědčena, že se vytýkaný skutek vůbec nestal. Čestná komora žalované rezignovala na řádné, úplné zjištění skutkového stavu a objasnění skutečností svědčících jak ve prospěch, tak i neprospěch žalobkyně, čímž porušila, mimo jiné, § 2 odst. 4 disciplinárního řádu účinného od 1. 12. 2015. Jako důkaz jí posloužily toliko členská přihláška Z. K. a pracovní smlouva uzavřená mezi Z. K. a provozovatelem lékárny, společností ČESKÁ LÉKÁRNA HOLDING, a.s., dodatek k této smlouvě a dohoda o hmotné odpovědnosti. Spáchání deliktu nicméně odvozuje toliko z jediného důkazu, a to chybně vyplněné členské přihlášky. Žalobkyně přitom tvrdila, že Z. K. v předmětné době od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 pracovala pouze jako administrativní pracovník, kdy jí nebylo umožněno nikterak fakticky vykonávat pozici „lékárníka asistenta“. Šlo o přechodnou pracovní pozici, na které Z. K. vykonávala výlučně administrativní práci a absolvovala pracovní školení. V lékárně byl vždy přítomen zkušený lékárník, který dohlížel, aby Z. K. nenakládala s léky. K potvrzení této skutečnosti navrhuje žalobkyně jako důkaz výpis z Centrálního úložiště elektronických receptů, který by prokázal, že v předmětném období Shodu s prvopisem potvrzuje X.

od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 Z. K. neexpedovala jediný lék, a to ani z volného prodeje. Výpis ovšem Státní ústav pro kontrolu léčiv odmítá poskytnout, žalobkyně proto navrhuje, aby si jej vyžádal soud. Dále žalobkyně navrhovala k prokázání téhož čestná prohlášení či výslechy Z. K. a vedoucí lékárnice D. N.

15. K pracovní náplni „Administrativního pracovníka – LA“ žalobkyně uvádí, že jelikož nebyla stranou pracovní smlouvy a není zaměstnavatelem Z. K., nemohla poskytnout žalované jeho vnitřní předpisy, které tuto pozici v souladu s čl. 1 odst. 1 pracovní smlouvy identifikují. Proto před vydáním napadeného rozhodnutí předložila žalované tolíko samotnou pracovní smlouvu, kterou jí poskytla přímo Z. K.. Jako „správnou“ pak tuto smlouvu ve svém vyjádření žalobkyně označila proto, že zapochybovala, zda žalovaná smlouvou disponuje, neboť měla za to, že pokud by jí žalovaná disponovala, pak by s ní žádné disciplinární řízení nemohlo být zahájeno. Ke spekulacím o počtu existujících smluv se žalobkyně nemůže vyjádřit, neboť smlouvy se zaměstnanci neuzavírá, nic takového ale nezaznamenala.
 16. Ohledně dohody o hmotné odpovědnosti žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí zcela pomíjí fakt, že původní dohoda o hmotné odpovědnosti byla podepsána už dne 15. 4. 2020 pro pozici „Administrativní pracovník – LA“, proto také dohoda o hmotné odpovědnosti ze dne 7. 7. 2020 je již sjednána správně na pozici „lékárníka asistenta“. Jediné, co lze pozdější smlouvě o hmotné odpovědnosti vyčítat, je proto skutečnost, že neobsahuje dovětek „ve znění pozdějších dodatků“. Z této dohody však jistě nelze dovozovat, že žalobkyně před dnem 7. 7. 2020 vykonávala povolání lékárníka. V tomto ohledu se čestná rada žalované dopustila excesu při hodnocení důkazů, na které nahlíží optikou presumpce viny.
 17. Žalobkyně poukázala také na znění registračního formuláře na internetových stránkách žalované, který zájemcům o členství nenapomáhá vyvarovat se možných omylů. Žadatel musí vyplnit políčko „Pracovní poměr v lékárně od (dd.mm.rrrr)“ a dále si má vybrat z nabízených možností v rámci „Pracovního zařazení“, přičemž nabízené možnosti jsou: „neuvedeno, provozovatel, vedoucí lékárník, lékárník asistent, nezařazen, vedoucí oddělení, provozovatel asistent, provozovatel odborný zástupce, odborný zástupce“. Žadatelé o členství pak v dobré víře vyplňují jako den nástupu do práce datum skutečného nástupu do lékárny, byť na jiné pracovní zařazení (neboť dočasnou funkci administrativního pracovníka registrační formulář nenabízí), a k tomu uvádějí kýženou budoucí pracovní pozici. Skutečný nástup na pozici lékárníka ovšem nejsou schopni odhadnout. Z. K. měla v zásadě dvě možnosti: buď uvést nesprávné datum vzniku pracovního poměru (tedy předem odhadnout svůj budoucí termín nástupu na 7. 7. 2020, ačkoliv fakticky již její pracovní poměr vznikl dříve), anebo nesprávně vyplnit pracovní pozici – zřejmě pozici „nezařazen“, byť význam tohoto výrazu jí nebyl v kontextu formuláře znám.
 18. Konečně žalobkyně namítá, že vnitřní předpisy žalované týkající se profesní bezúhonnosti jejich členů postrádají zákonný podklad. Konkrétně jde o § 3 odst. 1 písm. c) licenčního řádu a § 20 disciplinárního řádu, jelikož nad rámec zákona stanoví fakticky další sankci za spáchání disciplinárního provinění spočívající ve ztrátě způsobilosti vykonávat soukromou lékařskou praxi a funkci odborného zástupce po dobu dvou let, ledaže čestná rada rozhodne o výjimce. Ustanovení § 20 disciplinárního řádu pak nutí obviněné se k disciplinárnímu provinění přiznat, jelikož pokud obvinění neuznají a nezaplatí pokutu, ztratí způsobilost vykonávat svou praxi po dobu dvou let (neboť v takovém případě přestanou splňovat podmínku bezúhonnosti). Což je v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování a s právem na spravedlivý proces. K tomu žalovaná odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005 č. j. 2 As 9/2005 – 84.
- Shodu s prvopisem potvrzuje X.

19. Žalobkyně dále dodatečně dne 30. 11. 2021 zaslala soudu čestné prohlášení Z. K. o tom, že v období od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 nevykonávala povolání lékárníka ani lékárníka asistenta. Prohlášení uvádí také náplň její pracovní činnosti (příprava podkladů k fakturaci pojišťovnám a dodavatelům, zpracovávání reklamace neregulovaného sortimentu, objednávání materiálu, zpracovávání hotovosti a její odnášení do banky, zajišťování svozu odpadu, vyřizování pošty, absolvování školení a podobně.

III. Vyjádření žalované

20. Žalovaná nesouhlasí s restriktivním pojetím povinností odborného zástupce, jak je podává žalobkyně. Odborný zástupce je podle žalované ústřední postavou v lékárně, v jistém smyslu dokonce „manažersky“ nadřízenou vedoucím lékárníkovi, který má dbát právě na odbornost a dodržování právních a stavovských předpisů při každodenním provozu lékárny. Což podle žalované vyplývá i z žalobkyní citovaných soudních rozhodnutí.
21. Podle žalované musí odborný zástupce splňovat stejné předpoklady a má být stejným garantem poskytovaných zdravotních služeb jako poskytovatel – fyzická osoba se způsobilostí k samostatnému výkonu zdravotnického povolání. Proto je také poskytovatel, který stejnou způsobilost nemá, povinen ustanovit si odborného zástupce (viz § 12 odst. 2 zákona o zdravotních službách). Nelze si přitom představit, že by lékárník samostatně provozující lékárnu nenesl odpovědnost za to, zda jeho podřízení vykonávající farmaceutické povolání v jím provozované lékárně splňují zákonné povinnosti, jako je členství v žalované v souladu se zákonem o komorách.
22. K námitce, že žalobkyně není zaměstnavatel Z. K., a tudíž nemůže efektivně kontrolovat členství v komoře či jej vynucovat, žalovaná uvádí, že funkce odborného zástupce předpokládá určitou míru součinnosti mezi provozovatelem a odborným zástupcem. Pokud spolupráce nefunguje, lze situaci řešit složením funkce odborného zástupce. Konstrukci žalobkyně, dle které je úkolem odborného zástupce pouze nastavovat kontrolní či prevenční mechanismy, ale za případná pochybení lékárníků způsobená nedostatečnou kontrolou již neodpovídá, hraničí podle žalované s absurditou. V takovém případě by odpovědnost mohl nést zřejmě pouze zaměstnavatel, který je ovšem typicky právnickou osobou, tedy není členem žalované, a o lékárnické profesi nemusí vědět zhora nic. Navíc z vyjádření žalované k disciplinárnímu obvinění vyplývá, že měla přístup k podrobným informacím o pracovním poměru Z. K.
23. Z hlediska zavinění má žalovaná za to, že lze v posuzované věci hovořit přinejmenším o nevědomé nedbalosti. Žalobkyně mohla a měla vědět, že Z. K. nebyla v rozhodném období členem žalované a měla přijmout opatření, aby takovýto protiprávní stav nemohl v jí odborně vedené lékárně trvat déle než měsíc.
24. Žalovaná odmítá, že by došlo k opomenutí důkazů svědčících ve prospěch žalobkyně. Žádost Z. K. o členství sice byla použita jako hlavní důkaz, ze kterého napadené rozhodnutí vychází. Rozhodnutí však zároveň popisuje, proč čestná rada žalované neuvěřila pravdivosti důkazů navržených žalobkyní. Pokud žalobkyně nyní namítá, že nebyli vyslechnuti například další pracovníci lékárny (včetně Z. K.), pak žalovaná podotýká, že žalobkyně nenavrhovala provedení takových důkazů v disciplinárním řízení. Pokud čestná rada nepovažovala provedení dalších důkazů za nutné, postupovala v souladu se zásadou rychlosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. K námitce, že Z. K. svým jménem nevydávala léčiva, což lze prokázat výpisem od Státního úřadu pro kontrolu léčiv, žalovaná připomíná, že pro získání přístupových údajů k Centrálnímu úložišti elektronických receptů Státní úřad pro kontrolu léčiv ověřuje členství žadatele v České lékárnické komoře. Žalovaná dále podotýká, že výdej léčiv je pouze jednou z pracovních činností v rámci lékárny, pro kterou je nutné mít kvalifikaci lékárníka. Navíc je zjevné, že Z. K. mohla fyzicky vydávat léčiva i s pomocí cizího uživatelského účtu.
26. Vysvětlení žalobkyně pro zkratku „LA“ v názvu pracovní pozice Z. K. (že jde o označení dočasnosti pozice) je dle žalované nedůvěryhodné. Zkratka notoricky označuje pozici „lékárník asistent“, přičemž žalované se na internetu nepodařilo dohledat jedinou smlouvu, kde by zkratka značila dočasné pracovní umístění.
27. K námitce nedostatečného zákonného zmocnění, respektive protiústavnosti § 20 disciplinárního řádu a § 3 odst. 1 písm. c) licenčního řádu žalovaná připomíná, že profesní komory jsou zřízeny k tomu, aby zaručovaly odbornost svých členů a potvrzovaly splnění podmínek k výkonu lékárnického povolání podle zvláštních předpisů [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona o komorách]. Jsou také nadány stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona o komorách].
28. K námitce, že § 20 disciplinárního řádu zavádí jakýsi systém vynuceného doznání, žalovaná odkázala na analogickou úpravu v trestním řízení (tzv. odklony, jakými je například podmíněčné zastavení trestního stíhání či dohoda o vině a trestu), které lze rovněž považovat za ústavně konformní.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

29. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.
30. Podle § 3 odst. 3 zákona o komorách *„absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v zařízení poskytujícím lékárenskou péči na území České republiky, musí být členem České lékárnické komory.“*
31. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách má každý člen komory povinnost *„vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.“* Totéž stanoví § 7 odst. 1 písm. a) organizačního řádu žalované.
32. Podle § 18 odst. 1 zákona o komorách vykonává čestná rada žalované disciplinární pravomoc vůči všem členům komory. Podle odst. 3 téhož zákona může čestná rada uložit *„za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření*
- a) *pokutu od 3 000 do 30 000 Kčs,*
 - b) *podmíněné vyloučení z komory*
 - c) *vyloučení z komory.“*
33. Podle § 2 odst. 4 disciplinárního řádu žalované *„disciplinární řízení musí být disciplinárními orgány prováděno co nejrychleji, s plným ohledem na práva člena komory, tak aby bylo skončeno zpravidla nejpozději do šesti měsíců. Disciplinární orgány jsou povinny zjistit skutečný stav věci*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

co nejúplněji a při rozhodování z něho vycházejí. Objasňují se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti disciplinárně obviněnému i okolnosti svědčící v jeho prospěch a provádějí v obou směrech důkazy nevyčkávané návrhu stran.“

34. Soud se předně zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*, přičemž tuto námitku shledal důvodnou.
35. Napadené rozhodnutí klade žalobkyni za vinu, že připustila výkon povolání lékárníka osobou, která byla absolventem oboru farmacie, avšak dosud nebyla členem příslušné profesní komory, a to v rozporu s požadavkem § 3 odst. 3 zákona o komorách. V takovém případě však bylo dle soudu úkolem rozhodujícího orgánu bez důvodných pochybností prokázat, že Z. K. skutečně vykonávala povolání lékárníka, protože pouze tehdy by bylo možno uvažovat o zanedbání povinností žalobkyně spočívající v nezabránění porušování právních předpisů. Soud je ovšem přesvědčen, že tento základní úkol čestná rada žalované nesplnila.
36. Čestná rada žalované shledala, že Z. K. vykonávala povolání lékárníka v období do 6. 7. 2020 především z žádosti Z. K. o přijetí za člena České lékárnické komory. Z této přihlášky a s přihlédnutím i k dalším důkazům a tvrzením žalobkyně lze sice konstatovat, že Z. K. byla zaměstnána v lékárně ode dne 1. 6. 2020, nelze z ní však vyčíst, co bylo skutečnou pracovní náplní Z. K. Především nelze jednoznačně shledat, že Z. K. vykonávala takové činnosti, které lze podřadit pod pojem „výkon povolání lékárníka“. Uvedené však bylo povinností žalované spolehlivě prokázat. A to obzvláště s přihlédnutím k tvrzením žalobkyně učiněným v jejím vyjádření před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž žalobkyně odmítla, že Z. K. vykonávala jakékoli činnosti, jejichž výkon náleží pouze lékárníkům. Jestliže čestná rada žalované uvedené tvrzení nepovažovala za pravdivá, měla na základě provedeného dokazování prokázat, že Z. K. skutečně vykonávala povolání lékárníka, čemuž však nedostála.
37. Čestná rada odůvodnění svého rozhodnutí opřela o pracovní smlouvu, ve které je pracovní pozice žalované popsána jako „Administrativní pracovník – LA“. Tato smlouva však nijak blíže nespecifikuje pracovní náplň žalobkyně, takže její důkazní hodnota je pro posuzovanou věc, především z hlediska skutečně vykonávané práce Z. K., relativně nízká. Soud uznává, že označení pracovní pozice v pracovní smlouvě by mohlo svědčit tomu, jakou práci daná zaměstnankyně skutečně vykonává. Zároveň však pro určení, zda určitá osoba vykonává povolání lékárníka ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o komorách, není stěžejní označení pracovní pozice v pracovní smlouvě, nýbrž skutečně vykonávaná práce. Nehledě na skutečnost, že v dané věci panuje mezi žalovanou a žalobkyní spor o samotné označení pracovní pozice, kdy pro žalobkyni je určující první část, tj. „administrativní pracovník“, zatímco pro žalovanou dovětek ve formě zkratky, tj. „LA“. Oba výklady dovětku „– LA“, které nabídli účastníci řízení, přitom považuje soud za logické (podle žalované značí pozici „lékárníka asistenta“, podle žalobkyně označuje dočasnost pracovní pozice do doby, než se zaměstnankyně stala členem komory, odkdy již měla pracovat jako „lékárník asistent“). S ohledem na dodržení zásady *in dubio pro reo* tudíž bylo nezbytné, aby žalovaná dalšími důkazy prokázala, že daná osoba skutečně vykonávala takové činnosti, které jsou pro povolání lékárníka charakteristické, případně rozsah, ve kterém je vykonávala. Uvedené však žalovaná v průběhu řízení nikterak nezjišťovala, přestože žalobkyně ve svém vyjádření jednoznačně uvedla, že Z. K. v inkriminovaném období vykonávala pouze administrativní činnost, kterou blíže popsala.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

38. V tomto směru musí soud odmítnout tvrzení čestné rady žalované obsažené v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně (jako disciplinárně obviněná) nedoložila náplň práce „Administrativní pracovník – LA“. Žalobkyně jako disciplinárně obviněná nemusela v řízení prokazovat svou nevinu, naopak bylo povinností žalované prokázat žalobčinu vinu, a to včetně vytýkaného jednání učiněného Z. K. Takto i disciplinární řád žalované v § 2 odst. 4 výslovně stanovuje, že disciplinární orgán musí sám vyhledávat a provádět důkazy ve prospěch i neprospěch disciplinárně obviněné „*nevyčkávané návrhu stran*“. Byl to tedy disciplinární orgán žalované, kdo měl vyhledat a provést důkazy, kterými by rozptýlil pochybnosti o pracovní náplni Z. K. do 6. 7. 2020.
39. K tomu soud doplňuje, že je srozuměn s tím, že stav věci nemusí být zjištěn přesně a úplně, což je v praxi stejně často nemožné. Určitá míra pochybností správnímu orgánu zůstává takřka vždy, neboť jsou to jediné účastníci, kteří znají přesně a úplně skutkový stav věci. Zásadní však je, aby byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zásada materiální pravdy je přitom klíčová především pro oblast správního trestání, do které spadá i disciplinární trestání; i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu veřejné moci uložena povinnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011 – 124). Jak přitom uvedla judikatura, v rámci těchto řízení zahajovaných z úřední povinnosti (ex officio) je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jakož i zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Obviněný přitom není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, 3014/2014 Sb. NSS).
40. Bylo tedy pouze a jen povinností žalované zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čemuž však s ohledem na výše uvedené nedostála. Dle soudu přitom žalované nic nebránilo, aby v řízení například vyslechla Z. K., neboť v době rozhodování byla tato osoba již členem České lékařnické komory. A podle § 15 odst. 1 disciplinárního řádu žalované jsou členové komory povinni jako svědci v řízení před disciplinárními orgány pravdivě vypovídat, přičemž porušení této povinnosti je považováno za disciplinární přestupek. A odepření výpovědi členem komory (vyjma specifických důvodů, které však v dané věci zjevně nenastaly) je rovněž disciplinárním proviněním. Stejně tak dle soudu mohla žalovaná vyslechnout žalobkyni či jako svědky další lékaře nebo zaměstnance z dotčené lékárny.
41. Uvedeným postupem mohla žalovaná zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Z doposud provedeného dokazování však dle soudu čestná rada žalované nezískala žádnou představu o tom, jaké činnosti Z. K. v lékárně v předmětném období skutečně prováděla. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sice uvedla, že expedice léčiv není jediným aspektem povolání lékaře, jaké činnosti však pod výkon povolání lékaře spadají ale žalovaná nerozvedla, natož aby uvedla, kterou z těchto činností podle ní vykonávala Z. K. Jediný výklad pracovní náplně Z. K. nabídla žalobkyně, a to už ve vyjádření k disciplinárnímu obvinění. Čestná rada žalované sice uvedla, že žalobkyni nevěří, sama však žádné zjištění, které by nasvědčovalo opaku, neučinila. Za takové situace
- Shodu s prvopisem potvrzuje X.

považuje soud závěr, že Z. K. „*vykonávala povolání lékárníka*“ za předčasný, neboť nemá faktickou oporu ve správním spisu.

42. Výše popsané nedostatky dle názoru soudu postačují jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. Soud přitom konstatuje, že nikterak nepřihlédl k zaslaným čestným prohlášením žalobkyně, neboť v řízení neprováděl žádné dokazování. Proto také uvedená prohlášení nezasílal žalované k vyjádření.
43. Konečně soud podotýká, že nepřehlédl, že zdejší soud rozhodl ve věci sp. zn. 11 Ad 11/2021 v obdobné věci odlišně. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí jiného senátu zdejšího soudu nejsou pro další senáty závazná. Jakkoli je soud srozuměn se skutečností, že takovýto postup koliduje s principem právní jistoty, nyní rozhodující senát shledal, že v dané věci se nejedná o konstantní závěr judikatury, nýbrž prozatím o izolované rozhodnutí, vůči jehož odůvodnění soud postavil shora předestřenou argumentaci. I přes negativa tohoto postupu považoval nyní rozhodující senát za nezbytné rozhodnout odlišně od 11. senátu.
44. K dalším námitkám vzneseným v žalobě soud uvádí následující.
45. Žalobkyně namítla, že jí přičítaný skutek není disciplinárním deliktem, tedy že je zde absence porušení zákonného ustanovení podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách. Žalobkyně namítá, že povinnosti odborného zástupce v lékárenství jsou konkrétněji vymezeny jen v § 14 zákona o zdravotních službách.
46. Podle § 12 odst. 2 zákona o zdravotních službách poskytovatel zdravotních služeb, který je fyzickou osobou a není způsobilý k výkonu zdravotnického povolání, je povinen ustanovit odborného zástupce s touto způsobilostí. Poskytovatel, který je právnickou osobou, má takovou povinnost vždy.
47. Podle § 14 odst. 3 zákona o zdravotních službách musí odborný zástupce vykonávat svou funkci „*v rozsahu nezbytném pro řádné odborné řízení poskytovaných zdravotních služeb. Stejná osoba nemůže vykonávat funkci odborného zástupce pro více než 2 poskytovatele.*“
48. Ačkoliv žádný právní předpis nikde nestanoví taxativní výčet povinností odborného zástupce, dle soudu nelze jeho povinnosti zúžit pouze na metodické vedení lékárny, jak činí žalobkyně v podané žalobě. Soudu jsou známy závěry judikatury, že úkolem odborného zástupce je výhradně řádné odborné řízení předmětné lékárny, které spočívá v metodickém vedení a nastavení potřebných preventivních a kontrolních mechanismů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, čj. 4 As 57/2020-49). Uvedené vyřkl Nejvyšší právní soud v situaci, kdy byl odborný zástupce shledán kárně vinným tím, že ve dvou případech připustil výdej léčivého přípravku na lékařský předpis po uplynutí doby jeho platnosti. Takové pochybení dle kasačního soudu nezakládá disciplinární odpovědnost odborného zástupce. V daném případě je však situace odlišná, neboť žalobkyně jako odborná zástupkyně nebyla postižena za jednorázová a krátkodobá pochybení jí podřízené zaměstnankyně, nýbrž za to, že po delší čas připustila výkon povolání lékárníka osobou, která nebyla členem České lékárnické komory. Uvedený skutek se svou podstatou významně liší od izolovaného vydání léčivého přípravku v rozporu s předpisy. A nadto v případě umožnění výkonu povolání lékárníka určité osobě se jedná právě o metodické vedení, za které je odborný zástupce lékárny primárně odpovědný. Jelikož podle § 14 odst. 1 věty první zákona o zdravotních službách odborný zástupce odborně řídí poskytování zdravotních služeb, musí v této pozici též dbát na to, aby jako lékárníci vystupovali toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

členové České lékárnické komory, neboť mimo jiné tím je zaručena odborná úroveň poskytovaných služeb.

49. Dále žalobkyně uvedla, že jako odborný zástupce není osobou shodnou s osobou zaměstnavatele, tudíž neuzavřela se zaměstnankyní předmětnou pracovní smlouvu, tedy ani nemá možnost žádným způsobem přimět osobu mající vykonávat funkci lékárníka, aby se zaregistrovala do České lékárnické komory. Městský soud v Praze souhlasí s žalobkyní, že tuto pravomoc skutečně nemá, ale jako odborný zástupce má povinnost odborně vést lékárnou, tedy i znát a zajistit dodržování příslušných právních a stavovských předpisů, a to včetně § 3 odst. 3 zákona o komorách. Žalobkyně tak mohla vznést dotaz na členství Z. K. v České lékárnické komoře, případně upozornit zaměstnavatele, že zaměstnankyně není členem České lékárnické komory. Nic z toho však neučinila, resp. ze žaloby ani jejích dalších vyjádření v průběhu kárného řízení nevyplývá opak.
50. Soud musí rovněž odmítnout tvrzení žalobkyně, že povinnost být členem profesní komory je povinností toho, kdo chce vykonávat povolání lékárníka, nikoliv jeho spolupracovníků. Disciplinárně odpovědní jsou pouze členové komory, nikoli uchazeči o členství. Vůči nim nedisponuje žalovaná žádnou disciplinární pravomocí. Je to proto především odborný zástupce, který má za úkol dohlížet nad odborností jednotlivých lékárníků, a to též v tom smyslu, zda jsou členy České lékárnické komory.
51. Žalobkyně v další žalobní námitce uvedla, že odpovědnost odborného zástupce podle zákona o léčivech, ale ani podle zákona o komorách, není odpovědností objektivní. Provedené dokazování, ale ani tvrzení žalované přitom neprokázaly žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné poukázat a dovodit zavinění žalobkyně, a to alespoň ve formě nevědomé nedbalosti.
52. K uvedené námitce je třeba uvést, že jelikož zákon o komorách neupravuje druh zaviněného jednání, postupuje se analogicky podle zákona o přestupcích, který jednání rozlišuje na jednání nedbalostní a úmyslné. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích), ve znění pozdějších předpisů, platí, že „k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“
53. Podle § 15 odst. 3 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel
- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo
 - b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
54. Soud opakuje, že smyslem povinnosti disponovat osvědčením k výkonu funkce odborného zástupce, jakožto nezbytným předpokladem k výkonu funkce odborného zástupce, je zajistit, aby služby v lékárnách poskytovaly subjekty, které disponují příslušným vzděláním v oblasti farmacie, a jež budou svým vzděláním, morálními a charakterními vlastnostmi garanty toho, že provozovna bude fungovat řádně v souladu s právními předpisy a lege artis. V lékárnictví jde o poskytování služeb v přímé návaznosti na ochranu zdraví a života obyvatel, přičemž tyto hodnoty musí orgány veřejné moci chránit především (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2011 č. j. 6 Ads 126/2011 – 124).
55. Lékárník s funkcí odborného zástupce představuje v lékárně toho, kdo zastupuje poskytovatele zdravotních služeb lékárenské péče v případě, že sám poskytovatel není Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nositelem odborné způsobilosti (tzn. nemá farmaceutické vzdělání). Tato povinnost je zakotvena v zákoně o zdravotnických službách. Odborný zástupce musí splňovat podmínku odborné způsobilosti podle zákona č. 95/2004 Sb. a být držitelem Osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce. Odborný zástupce nemusí být v lékárně fyzicky přítomen, avšak musí zajistit poskytování zdravotních služeb v souladu s právními předpisy. Tomu také odpovídá skutečnost, že jeden lékárník nemůže vykonávat funkci odborného zástupce pro více než dva poskytovatele.

56. Jestliže přitom odborný zástupce musí svou funkci vykonávat v rozsahu nezbytném pro řádné odborné řízení poskytovaných zdravotních služeb (viz § 14 odst. 3 zákona o zdravotních službách), je jeho povinností mimo jiné zajistit, jak již bylo řečeno, že funkci lékárníka budou vykonávat pouze osoby, které jsou k tomu zákony a stavovskými předpisy oprávněny. V rámci metodického řízení lékárny musí zároveň splnění uvedených podmínek kontrolovat. Pokud tak nečiní, vystavuje se riziku, že bude disciplinárně potrestán. Jedná přitom zaviněně, neboť musí vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, jenž spočívá v nutnosti zajistit dostatečnou odbornost služeb poskytovaných v lékárně, potažmo v ochraně zdraví a života obyvatel. Jestliže by tedy odborný zástupce dopustil, aby v lékárně vykonávala povolání lékárníka osoba bez patřičného osvědčení, jednal by zaviněně, a to alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. Uvedenou námitku tedy soud neshledal důvodnou, bez ohledu na skutečnost, zdali bude žalobkyně v novém řízení opět shledána vinou z disciplinárního deliktu či nikoli.
57. Žalobkyně ve své poslední žalobní námitce přednesla skutečnost, že v napadeném rozhodnutí bylo vysloveno, že po zaplacení uložené pokuty bude považována za profesně bezúhonného. V případě, že tak neučiní, bude důsledkem uznání žalobkyně vinnou z disciplinárního deliktu i dvouletá ztráta způsobilosti k vykonávání těch lékárnických pozic, u nichž licenční řád vyžaduje bezúhonnost. Podle názoru žalobkyně je úprava profesní bezúhonnosti v rozporu s článkem 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
58. Podle § 20 věty třetí disciplinárního řádu žalované *„pokud disciplinárně obviněný porušení povinnosti lituje, projevuje účinnou snahu po nápravě a vzhledem k povaze spáchaného disciplinárního provinění a k dosavadní praxi disciplinárně obviněného jako lékárníka lze důvodně očekávat, že výkonem uloženého disciplinárního opatření bude dosaženo nápravy disciplinárně odsouzeného, a bude možné jej nadále považovat za bezúhonného ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) Licenčního řádu České lékařské komory, Čestná rada může v rozhodnutí ukládajícím disciplinární opatření pokutu za závažné porušení povinnosti vyslovit, že včasným uhrazením pokuty bude disciplinárně odsouzený považován za bezúhonného.“*
59. Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o komorách je žalovaná oprávněna *„stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vedoucích lékařů a primářů u poskytovatelů zdravotních služeb.“*
60. Uvedená ustanovení vnitřních předpisů žalované jsou v praxi aplikována tak, že pokud čestná rada vysloví, že se obviněný po zaplacení pokuty bude považovat za profesně bezúhonného, jedná se o součást výroku jejího rozhodnutí. Dospěje-li však čestná rada k závěru, že podmínky pro vyslovení profesní bezúhonnosti nejsou splněny, do výroku svého rozhodnutí tuto skutečnost nijak nepromítne. V nyní projednávané věci čestná rada v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, z jakých důvodů vyslovila, že žalobkyně bude zaplacením pokuty považována za bezúhonnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

61. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, základním smyslem a účelem zdravotnických profesních komor je zajištění potřebné odborné úrovně služeb, které lékaři, stomatologové a lékárníci svým zákazníkům poskytují. Vzhledem k tomu, že se jedná o služby sofistikované, u nichž není pro běžného zákazníka ani pro třetí osobu, jež nemá potřebné odborné znalosti, jednoduché posoudit jejich odbornou kvalitu a to, zda byly poskytnuty patřičným způsobem a v patřičném rozsahu, a o služby, jež úzce souvisejí se zachováním života a zdraví lidí, shledal zákonodárce, že dohled nad odbornou úrovní a etikou poskytování těchto služeb mají v určité míře vedle orgánů státní správy provádět i veřejnoprávní samosprávné profesní korporace (viz rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 As 9/2005 - 84).
62. Soud přitom připomíná, že ve vztahu ke komoře advokátů judikatura konstatovala, že bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje – v obecném smyslu – její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. Na předpoklad bezúhonnosti je tak třeba pohlížet v širším slova smyslu, nejen jako na bezúhonnost trestní, ale také jako na bezúhonnost občanskou a morální, která souvisí s důstojností, autoritou a obecnou slušností (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017).
63. Soud si je vědom skutečnosti, že § 13 odst. 1 zákona o zdravotních službách výslovně definuje bezúhonnost požadovanou po odborných zástupcích (viz § 14 odst. 1 písm. c) téhož zákona). Jestliže však platí, že zájem na ochraně zdraví a obyvatel je chráněn Českou lékárnickou komorou jako garantem odbornosti, charakterových a morálních vlastností osob odpovědných za kvalitu činnosti lékárny, tj. i jejího odpovědného zástupce (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2015, č. j. 11 Ad 12/2013 – 26), musí být také u odborných zástupců požadavek na jejich bezúhonnost vnímán širěji. Nikoli tedy pouze jako bezúhonnost trestně-právní, nýbrž také jako bezúhonnost disciplinární.
64. Pakliže tedy § 2 odst. 2 písm. c) zákona o komorách stanoví, že komory jsou oprávněny stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu, může být takovou podmínkou také disciplinární bezúhonnost. Pouze disciplinárně bezúhonní členové komory mohou dle soudu dbát naplnění cílů, pro které byly profesní komory vytvořeny. Neboli rozhodl-li se zákonodárce pro vytvoření profesních komor jako veřejné samosprávné profesní korporace, je na místě, aby komory měly pravomoc dohlížet na odbornost a disciplínu svých členů. A za tím účelem, aby vydávaly mimo jiné řád, který zpřesňuje postup při vydávání osvědčení. A uvedené se dotýká též pojetí bezúhonnosti členů České lékárnické komory. Pokud by profesní komory nemohly stanovovat některé povinnosti týkající se odbornosti a disciplinární mravnosti ve svých řádech, postrádal by jakýkoli smysl tvoření jednotlivých řádů a tím i vznik jednotlivých komor. Ostatně z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 9/2005 vyplývá, že členové profesních komor jsou vázáni nejen zákonem, ale také organizačním řádem a jinými řády, které jsou vydávány na základě organizačního řádu s tím, že profesní komory přitom mohou v jednotlivých řádech upřesňovat podmínky týkající se odbornosti jejich jednotlivých členů.
65. Soud přitom nemíní, že by byla v rozporu s čl. 26 odst. 2 Listiny možnost, aby žalovaná v rozhodnutí stanovila, že disciplinárně odsouzený bude včasným uhrazením pokuty považován za bezúhonného. Uvedená možnost není dalším trestem, naopak licenční řád takto zmírňuje dopady disciplinárního odsouzení. A soud ani neshledal, že by § 20 disciplinárního řádu byl v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování. Citované ustanovení Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nenutí disciplinárně obviněného k doznání. Jestliže disciplinárně obviněný míní, že žádný disciplinární delikt nespáchal, a neprojevuje tedy lítost a účinnou snahu po nápravě jako jeden ze základních předpokladů pro vyslovení profesní bezúhonnosti po zaplacení sankce, může se proti disciplinárnímu rozhodnutí bránit v řízení před správními soudy a například též navrhopat přiznání odkladného žaloby tak, aby až do vydání soudního rozhodnutí byly sistovány účinky napadeného rozhodnutí, tj. včetně toho, aby se na něj hledělo jako disciplinárně netrestaného neboli profesně bezúhonného. Disciplinárně potrestaný tedy není a priori nucen k přiznání viny, případně zaplacení pokuty, nýbrž má další možnosti, jak se proti vyslovené disciplinární vině bránit.

66. Konečně soud uvádí, že nepřehlédrl, že disciplinární řád žalované neodpovídá licenčnímu řádu žalované, na který odkazuje. Profesní bezúhonnost totiž licenční řád nestanoví v § 3 odst. 1 písm. c), na který odkazuje § 20 disciplinárního řádu, nýbrž § 3 odst. 1 písm. d) licenčního řádu. Smysl § 20 disciplinárního řádu však je dle soudu jasný, a proto chybné uvedení odkazovaného ustanovení nezakládá jeho nesrozumitelnost či neaplikovatelnost. Bylo by však záhodno, aby žalovaná své stavovské předpisy upravila do správné podoby.
67. Nad rámec výše uvedeného soud konečně upozorňuje na chybu v poučení napadeného rozhodnutí. Podání správní žaloby nemá samo o sobě automaticky odkladný účinek. O přiznání účinku musí žalobce soud výslovně požádat, přičemž je na úvaze soudu, zda ho žalobě přizná (srov. § 73 odst. 1 soudního řádu správního).

V. Závěr

68. Žalobkyně se svými námitkami uspěla. Městský soud proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu, který spočívá v tom, že v případě shledání viny žalobkyně z disciplinárního deliktu musí žalovaná její vinu dostatečně prokázat, a to především v tom smyslu, že prokáže, že Z. K. v období do 6. 7. 2020 vykonávala povolání lékárníka. Jelikož soud shledal nezbytnost postupu podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, rozhodl v dané věci bez jednání.
69. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, tedy přiznal ji účastníkovi, který měl ve věci úspěch. Náklady řízení se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon, dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů za tyto dva úkony po 300 Kč za úkon podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky; celkem 9 800 Kč. Odměna se dále zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 11. ledna 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.